VELKÁ DOBRODRUŽSTVÍ

Za výhledy i pohádkovými příběhy na rozhlednu Libín

GPS souřadnice: 48.968856, 14.0089186

Praktické informace

Délka trasy: 3 km

Obtížnost: Lehká trasa vedoucí v první půlce do mírného kopce a pak zase jinou cestou dolů. Výlet je možné jet s kočárkem (terénní) i se psy (na vodítku). Projdete ho volným tempem za necelé dvě hodinky.

Vzdálenost od Prahy a jak se na výlet dostat: 144 km ujedete za 2 hodiny. Pojedete po D4 směr Písek → Bavorov → Prachatice – parkoviště Sedýlko.

www.idos.cz

Turistická mapa: Odkaz na mapy.cz

Parkování: Parkoviště Sedýlko – zdarma.

WC: Po dokončené rekonstrukci v restauraci u rozhledny nebo suché WC na parkovišti.

Nejbližší další výlet agentury Velká dobrodružství: Prachatice, Malovice, Hluboká, Písek, Kratochvíle, Český Krumlov, Rožmberk, NS Olšina.

Trasu pro vás prošla: Lucie Nachtigallová.

Trasu testovala: Štěpánka Č. z Třebně s babičkou a dědečkem.

Postřehy dětí:
Štěpa (8 let): „Cesta na rozhlednu nahoru nám klouzala a babička si musela vzít hůlky, ale všechno jsme vyluštili a dolů už to byla paráda.“

Popis výletu - Legenda pro rodiče

Milí cestovatelé,

zveme vás na horu Libín, která dominuje širokému okolí Prachatic. Na jejím vrcholu vás uvítá 27 m vysoká rozhledna postavená v roce 1883. Možná i proto, že je tak stará, nabídne vám nevídaný rozhled a potřebný životní nadhled. Pokud je dobrá viditelnost, dohlédnete z ní až do Alp. Cestou na věž si vylíčíme pověst o prokletém pokladu a zabrousíme do řady pohádek. Také budeme hledat letokruhy, stopy po datlím klování, šipky i ztracená písmenka.

Výlet vznikl s laskavou podporou a pomocí MěÚ Prachatice, a proto je zdarma.

Dopis dětem

Ahoj holky a kluci, dnešní výlet je kraťoučký a rychle nám uteče, i když půjdeme chvilku do kopce. Vylezeme na rozhlednu, řekneme si něco o soumarech i zvířátkách a zazpíváme si známé pohádkové písničky.
Stejně jako k našim ostatním výletům jste také k dnešnímu dostali originální mapu s vyznačenou trasou. Pokud půjdete správnou cestou, budete se pozorně rozhlížet, číst texty a poslouchat, co říkají rodiče, jistě splníte všechny úkoly. Umíte-li už psát, doplňte podle uhodnutých slov tajenku a pečlivě ji uschovejte.

Doplňovačka

Vyrážíme na výlet!

Ten dnešní určitě bude stát za to! Zaparkujeme uprostřed lesa na místě zvaném Sedýlko. Je zde dostatek parkovacích míst a také parádní suché WC, které je elegantně zasazené do porostu.

Víte, proč se Sedýlko jmenuje Sedýlko? Pravděpodobně podle slova *sedlo*. Nemáme ale na mysli to, na kterém se sedí na koni či jiných dopravních zvířatech, ale horské sedlo, tedy proláklinu mezi dvěma horami. Je ale fakt, že pojmenování snížené části horského hřebenu mezi dvěma vrcholy vzniklo až později právě díky tvarové podobnosti s koňským sedlem. Jak nám totiž slovo *sedlo* samo napovídá, bylo vymyšleno v souvislosti se *seděním*. A mezi kopci by si poseděl leda obr… Pod vrškem, na který se chystáme vylézt, je navíc sedlo jen nevelké – takže Sedýlko.

Je tudíž jasné, že ho nedáte ani na poníka (i kdybyste s sebou náhodou nějakého měli). Nezbývá vám než spoléhat na vlastní kopýtka. Ale nebojte, tenhle kopeček vyšlápnou i ti největší peciválkové.

Věděli byste, které zvíře se označení *lenoch* nikdy nezbaví – i kdyby bylo sebepilnější –, protože ho má ve jméně? Tenhle stromový savec ovšem žije na úplně jiném kontinentě, takže ho při dnešním putování určitě nepotkáme. Zato na nás čekají jiná krásná a činorodá česká zvířátka.

Teď si ovšem jdeme vyzvednout první písmenko do tajenky.

Na parkovišti najděte mapu turistických a lyžařských tras. Podívejte se na ni, vyhledejte město Prachatice a nad ním velkou modrou vodní plochu.

1. **Jak se jmenuje vodní nádrž?**

Dokážete najít místo, kde se nacházíme? Je skoro úplně dole a je u něj červená hvězdička.

Mapu necháme za zády a pokračujeme do lesa. Vyhledejte modrou turistickou značku a vydejte se po ní doprava. Bezpečně vás odvede až na rozhlednu. Poradí vám také rozcestník s názvem *Sedýlko*. Vidíte na něm nějaký dopravní prostředek? Mohl by dojet až sem? Proč ne?

Kolik kilometrů odsud leží obec Chroboly?

2. **Napište číslici.**

Vyrážíme po modré do hvozdu.

Když jsme u toho sedýlka a sedla, znáte nějakou pohádku o koních?

Co třeba tu o tom, co má zlatou hřívu? Jak se jmenoval chrabrý jinoch, jehož nejlepším přítelem byl také koník a který musel předstírat, že je němý?

Nesmíme samozřejmě zapomenout na Juráška. Ve které pohádce vystupoval? Napovíme…

Kdepak, ty ptáčku, hnízdo máš?
Skrýš a zázemí.
Vždyť ještě léčky málo znáš,
málo, zdá se mi.

Hej, břízo bílá, skloň se níž,
dej ptáčku náruč svou a skrýš.
Já pak můžu jít a v duši klid
můžu pak mít…

3. **Jak se jmenuje dívka, která jezdila na Juráškovi?**

Znáte nějaké písničky o koních?

Nás napadá třeba:

Já mám koně, vraný koně; Když se zamiluje kůň; Prší, prší, jen se leje; A já sám, vždycky sám své koníčky; Tam, kde zem duní kopyty stád, …

Zapomněli jsme na některou? Určitě ano!

Stoupáme po pěšině jako kamzíci po svačině. Když se otočíme směrem k silnici, možná vytušíme, kde se natáčela scéna ze slavného filmu *Na pytlácké stezce*. Právě do blízkosti Libína jel totiž malý Vašek (Tomáš Holý) k dědečkovi na Šumavu, protože nechtěl s rodiči do Bulharska. Ve filmu na vás tahle scéna vykoukne přesně ve 14. minutě a 40. sekundě.

Znáte tenhle film? Pokud ne, určitě si vzpomenete na jiné snímky, ve kterých jste mohli vidět tohoto slavného dětského herce. V názvu toho úplně nejznámějšího je slovo *velryba* a v jeho pokračování zase *polepšovna*. Jak se filmy jmenují?

Zkuste najít uprostřed pěšiny velký kámen s modrou šipkou. Postavte se na něj. Je to dobíjecí stanice pro výletníky. Nabije vám nožičky novou silou, aby se vám lépe stoupalo. Nevěříte? Tak si na nic nestoupejte. Ale nedivte se potom, že nedojdete, protože se vám nožky podlomí vysílením…

Jak už jsme pochopili, na lenivého stromového lezce, ba ani na velrybu tady nenarazíme. Kdo se ale bude dobře dívat, případně se někam nevhodně posadí, tomu vlezou do kalhot jiná zvířátka. Malá, ale šikovná. Staví si v lese kopečky a v nich budují složité komůrky a stezky.

Vidíte nějaký kolem sebe? Copak to je za tvorečka?

Psal o něm i spisovatel Ondřej Sekora, k jehož knížkám patří také autorovy nádherné ilustrace.

4. **Jak se jmenoval slavný mravenec?**

Stezka se nyní stáčí doleva a my ji poslušně následujeme.

Věděli jste, že Ferda Mravenec slaví 90. narozeniny? Sympatického hrdinu dětských knížek i filmů mohli čtenáři poprvé spatřit v roce 1933 na stránkách Lidových novin, kde Ondřej Sekora působil jako sportovní redaktor a autor rubriky pro děti. Co o světě veselého mravenčího chlapíka s červenou mašlí kolem krku možná nevíte?

Samci mravenců černých rodu Formica či Camponotus ligniperda, k nimž Ferda zřejmě patří, mají křídla. Náš kreslený hrdina je však nemá. A tak se ukazuje, že je Ferda vlastně mravenčí dělnicí. (Což jsme ovšem všichni asi trochu tušili, protože mravenec silnějšího pohlaví by nikdy tolik nedřel.)

Do knižních ani televizních příběhů se nicméně nikdy nedostaly úplně všechny Ferdovy příběhy. Některé zůstaly jen na stránkách novin. Patří k nim i komiks, ve kterém si kupodivu Ferda místo namyšlené pihaté hmyzí parádnice vezme pilnou mravenčici a stane se tatínkem. Z čehož plyne, že vlastně dodnes není tak úplně objasněno, zda byl Ferda mravenčí muž s hendikepem (neměl křídla) či zcela zdravá a nesmírně výkonná mravenčí žena.

Podle knižní předlohy vznikla dokonce operní verze Ferdy Mravence! Hrálo ji Národní divadlo v Brně v letech 1977 až 1986. Dvouhodinové dílo se dočkalo 80 repríz. Což je hodně. Na mravence určitě.

Kolem nás je krásný les. Poznáte nějaké stromy, které v něm rostou? Zkuste vyjmenovat alespoň dva druhy.

Také jde zde hodně pařezů. Jsou na nich jsou vidět letokruhy. Ty určují stáří stromu. Zkuste spočítat, v kolika letech stromeček, po kterém zbyl nejbližší pařez, někdo podřízl.

Letokruhy jsou přírůstky dřeva vytvořené během jednoho vegetačního období. Jeden letokruh tedy vždy odpovídá jednomu vegetačnímu období, což přirovnáváme k celému jednomu roku. Počet letokruhů na řezu vždy odpovídá stáří stromu.

Mineme závoru. Jaké barvy na ní rozpoznáte? Máte některou z nich někde na oblečení? Najděte ji a držte se jí až k rozhledně. Pokud je na ponožkách, tak vám přejeme hodně štěstí a ohebnosti!

Když se pozorně podíváte, na některých stromech uvidíte díry. Pravděpodobně je vytvořil vzácný datlík tříprstý. Proč je vzácný? Protože je to relikt – pozůstatek doby ledové. Nějakou záhadou nevyhynul a poletuje v chladnějších oblastech dodnes.

Datlíci tříprstí obývají pás severského jehličnatého lesa. Poletují po tajze i smrkových a smíšených horských lesích Alp, Karpat a Balkánu. U nás na ně můžete narazit právě zde na Šumavě. Datlík je přibližně stejně velký a podobně zbarvený jako strakapoud, nemá však na sobě nic červeného. Ke hnízdění s oblibou vyhledává porosty se starými a suchými stromy, v nichž si vytesává hnízdní dutinu. Upravuje si však i dutiny jiných ptáků nebo dutiny přirozené. Datlík je považován za ohrožený druh, jehož početnost je u nás odhadována na 300 až 500 párů.

Pomalu se blížíme k vrcholu cesty. Pokud by tady s námi byla asi nejvyšší, ovšem rozhodně nepopulárnější pohádková postava, která se umí natahovat jako guma z kaťat, už by nám mávala z vrcholu rozhledny.

Jak se jmenuje hrdina, který je nejvyšší z celé pohádkové říše? A jak se jmenovali jeho kamarádi? Jeden byl obézní a druhý měl oči jako rys.

Jak se jmenoval mladý muž, kterému pomáhali a který dostal od svého krále a pána za úkol vysloužit mu Zlatovlásku? Nebyl to ani František, ani Honzík, ani Pepík… Co si zpíval za písničku?

Vez mě, má loďko, ke břehu,
jedu, jedu pro něhu,
jedu, jedu pro krásu.
Pro dívku s vlasy do pasu.

Zlatovlásko, krásko,
kdo ví, co bude dál…
Zlatovlásko, krásko,
chce tě bohatý král.

A už ji vidíme. (Ne Zlatovlásku, rozhlednu!) Ale sluší jí to možná víc než kterékoli blondýnce, holce jedné štíhlé, vysoké…

Ještě před šlapacím finále si vyzvedneme další písmenko do tajenky, a to u rozcestníku s názvem *Libín.*

Najděte na něm lokaci, která ve svém jméně skrývá zvíře.

5. **Jak se jmenuje pták?**

Rozhledna Libín poskytuje nádherný výhled z nejvyšší hory šumavského podhůří. Z jejího vrcholu dohlédnete na Prachatice, Helfenburg, Písek, Mehelník, elektrárnu Temelín, Hlubokou, Boubín, Javorník a za dobré viditelnosti můžete obdivovat i vrcholky Alp.

V jakých zemích najdete pohoří Alpy? Budete překvapeni, je jich docela dost. Wikipedie říká, že dokonce devět. Ale Maďarsko a Monako jich opravdu mají jen kousilínek. Vyjmenujete alespoň čtyři alpské státy?

Není moc divu, že z téhle věže vidíte tak daleko. Koukáte se totiž z výšky 1 096 metrů nad mořem. Ovšem sama rozhledna dorostla pouze do 27 metrů a nějaké to pokoukání vám dovolí až za odměnu. Nejdříve musíte zdolat 138 schodů. Výtah nikde, ať jsme hledali sebevíc… A křídla nám nenarostla ani po energetickém nápoji, který to prolhaně slibuje. Zvládnete na vyhlídkovou terasu vylézt bez přestávky na odpočinek? Zkuste počítat schody a zkontrolujte, zda jsme je my spočítali dobře.

O postavení rozhledny se zasloužil Šumavský klub turistů, který byl založen v roce 1879 a patřil k Rakouskému turistickému klubu. Věž byla slavnostně otevřena 16. září 1883.

Postavil ji stavitel F. Reichart a financována byla z členských příspěvků, výnosů divadelních vystoupení, koncertů a peněžních darů. Na paměť návštěvy korunního prince Rudolfa v Prachaticích roku 1871 po něm byla vyhlídka pojmenována – Rudolfova věž.

Máme tady Rudu? A znáte nějakého? Tipněte si, kolik Rudolfů žije nyní v naší zemi.

Je jich asi 23 700 a je jim průměrně 59 let. V hitparádě oblíbenosti křestních jmen jsou nyní Rudolfové na pěkném 106. místě.

Ale zpátky k rozhledně. V roce 1935 ji dostal do správy Klub československých turistů. Uvažoval o zastřešení vyhlídkové terasy, jenže z toho kvůli 2. světové válce sešlo. Během ní, ale také po nějakou dobu v 50. letech minulého století sloužila

rozhledna k vojenským účelům. Na Libíně se usadila malá posádka vojáků letectva.

Opravy se věž dočkala až v roce 1994. Musela být důkladná, protože od té doby, což znamená přes 30 let, věrně slouží. Vstupné je vybíráno formou dobrovolného vhození mincí či bankovek do kasičky.

Nad vchodem (zelenými dveřmi) do rozhledny najděte cedulku se čtyřmi údaji.

6. **Opište poslední slovo.**

Kousek za rozhlednou zkuste najít ženijní kryt. Je zcela zarostlý, takže je to docela fuška. Ale my vám věříme! :)

Víte, co to je ženijní kryt?

Ženijní kryt je jedním z typů poválečného opevnění, které bylo budované z předvyrobených betonových rámů. (V podstatě z polotovarů.) Tyto objekty stavěla od 60. let Československá lidová armáda u západní hranice za účelem posílení obrany proti státům Severoatlantické aliance. Té aliance, která nás v této době chrání. To jsou ty dějinné paradoxy!

Ženijní kryty jsou dodnes rozesety po celém území republiky, především nad městy nebo u strategicky důležitých objektů. Byly součástí takzvané teritoriální radiační hlásné sítě. Co bylo jejím úkolem? Sledovat, zda nedošlo k jadernému nebo chemickému napadení státu. A pokud ano, rychle to nahlásit. Abychom si mohli lehnout patami směrem k výbuchu, na ruce si natáhnout igelitové pytlíky jako ochranu proti radioaktivnímu spadu a hlavu si zakrýt obřími novinami zvanými Rudé právo. Připadá vám to jako nesmysl? Ještě vaši prarodiče tyhle postupy rok co rok ve škole nacvičovali. Jen to Rudé právo byl tehdy takový dobový žert...

Kryty už samozřejmě nejsou funkční. O napadení bychom se nejspíše dozvěděli jinak. Přesto si pro zajímavost řekneme, jak to v nich vypadalo: Tyto objekty mají zpravidla zalomenou vstupní chodbu. Vstup je chráněn jednokřídlými protitlakovými dveřmi a následně trojicí dvoukřídlých protiplynových dveří, které tvoří prostor pro chemickou očistu před vstupem do samotného úkrytu. Na druhém konci krytu se zpravidla nachází nouzový výlez. Objekty byly standardně vybaveny vzduchovým filtrem, vytápěním, pisoárem či palandami. Bývaly i plně elektrifikovány. Takže to bývala docela komfortní chatička...

Po modré turistické značce opouštíme rozhlednu směrem doleva.

V okamžiku, kdy potkáme asfaltovou cestu, modrou opustíme a šlapeme bez značky směrem z kopce.

Které pohádkové postavičky jsou známé svou modrou barvou?

Umí se smát i prát
a každý má je rád.
I vy je račte znát – šmouly!
Kam přijdou, tam je šou,
skáčou a tancujou.
Vysoký jsou na dva couly.

Mineme sloupy elektrického napětí. Jaký piktogram meteorologického jevu vidíte na cedulce *VYSOKÉ NAPĚTÍ*? Víte, který zvukový jev ho doprovází?

Hrom je hlasitý zvuk, který vydává blesk. Blesk je důvodem, proč slyšíme hřmění. Blesk je velmi horký. Je pětkrát žhavější než povrch Slunce. Když se objeví, náhle ohřeje vzduch až na 99 stupňů Celsia. Když něco zahříváte, zvětšuje se to – rozpíná se to. Vzduch kolem blesku se rozpíná tak rychle, že vzniká rázová vlna. Což je hrom, který slyšíte.

Jen kousek cesty pod vrcholem Libína narazíte na torzo skály, které se odedávna říká Ježíšova. Střelmistr z ní před časem kousek ukrojil. Prý aby nevadila pocestným. Ale důvody byly možná úplně jiné.

Stará pověst totiž vypráví o chasníkovi z nedaleké vísky, který ve vykotlaném dubu našel klíč a na radu svého děda s ním do zmíněné skály uhodil. Ta se rozestoupila a odkryla poklad. Chasník si naplnil kapsy, něco nacpal do čepice a uháněl domů s vidinou slastného života v blahobytu. Jenže zlato mu štěstí nepřineslo. Za necelý rok jej pochovali na prachatickém hřbitově.

Uplynulo mnoho let a o pověsti se dozvěděl jeden bohatý prachatický měšťan.

Celou noc proseděl před úzkou škvírou do jeskyně a přemýšlel, jak se dostat k pokladu, který tam jistojistě musel být. Až když se slunce vyhouplo nad obzor, dostal spásný nápad. Do jeskyně vyšle svého malého synka. Poručil hošíkovi, aby se do sluje protáhl a vynesl vše, co tam najde. Syn se bál, prosil, aby ho tam otec nevysílal, ale marně. Pak zmizel v jeskyni. Čas běžel – a hoch ne a ne se vrátit.

Tatík znejistěl. Volal, házel kamínky, ale z jeskyně se nic neozývalo. Zoufalý se vydal domů, kde měl naštěstí druhého, ještě mladšího syna. Nezaváhal a vyslal ho do útrob Ježíšovy skály pro bratra i zlato. Ale opět uplynulo mnoho času a ani druhý syn se nevracel. Skála své vězně již nikdy nevydala.

Uplynuly sotva dva měsíce a měšťana, který kvůli vidině bohatství zahubil svá jediná dítka, našli oběšeného na půdě. Od těch dob se vždy ve výroční den oné tragédie zjevuje u skály a zoufale volá své syny. Puklinu sice časem zavál písek, ucpaly ji štěrk a kamení, ale dodnes je poměrně dobře znatelná. A že skála vadila chodcům v cestě, a proto jí kus odstřelili? No, kdo tomu chce věřit, ať věří. Ve skutečnosti se jistě také chtěli dostat k pokladu.

Vy ale každopádně po bohatství nebažte, a kdybyste cestou ve vykotlaném dubu našli klíč, raději ho tam nechte ležet. Takový výlet s tajenkou, to je ten pravý poklad! Pobaví, poučí, protáhne, ozdraví...

Příjemná asfaltka nás krásně svádí zpátky k parkovišti. Mineme posezení a vyhlížíme pěšinku napravo do lesa. Vykoukne na nás asi po 300 metrech. U pomníčku tam na nás čeká další písmenko.

Pokud byste pokračovali od rozhledny směrem k městu Prachatice, narazili byste na *přírodní rezervaci Libín*. Chrání přirozený horský suťový les s místy až pralesovitými zbytky. Rostou zde chráněné rostliny a poletují vzácní ptáčkové – třeba kos horský, datlík tříprstý, o kterém jsme již mluvili, nebo holub doupňák.

Když píšeme pralesovité zbytky, naznačujeme, že v těchto místech kdysi býval prales. Ale ne ten amazonský s anakondou, papoušky, piraňou, lenochodem a brouky, co se vám zavrtají pod kůži! Rostl tady takový hodně hustý neudržovaný les odpovídající českému podnebí. A touto houštinou procházela Zlatá stezka, po které zase procházeli soumaři.

O Zlaté stezce se více dozvíte na našem výletě s tajenkou, který vede středem města Prachatice. Ovšem o soumarech vám něco málo řekneme i nyní, protože prostě k Prachaticku a jeho lesům patří jako zelí ke kachně.

Kdo byli soumaři?

Většinou šlo o sedláky, kteří přepravovali za odměnu zboží (také velmi vzácnou sůl) ve vlastní režii nebo ve službách velkoobchodníků. Samozřejmě náklady nenosili na vlastních hřbetech, od toho měli koně či jiná zvířata. Z bezpečnostních důvodů se soumaři sdružovali do karavan a občas užívali ozbrojeného doprovodu. Karavany chodily po celý rok, ale hlavně po žních a podzimních pracích. Cesty byly v bažinatých úsecích zamrzlé, takže snáze schůdné.

Soumaři denně ušli 25 až 30 kilometrů. Pak museli někde složit hlavu. Proto není divu, že právě v těchto vzdálenostech vznikla na trase Pasov–Prachatice největší soumarská sídliště Waldkirchen a Volary. Ve vrcholné době středoevropských obchodních cest ve 14. až 16. století patřila Zlatá stezka k nejvýznamnějším spojnicím. Husitské války provoz na čas přerušily, ale v 16. století, kdy českou část spravovali Rožmberkové, nastal nový rozkvět. Až třicetiletá válka a rostoucí konkurence bavorské a rakouské soli obchod s pasovskou solí na Zlaté stezce natolik ochromily, že se již nevzpamatoval. Habsburkové prosadili po třicetileté válce monopol své soli (dovážené z Lince do Českých Budějovic) a provoz na Zlaté stezce do počátku 18. století zanikl.

Nyní je ten správný čas najít u cesty napravo pomníček vybudovaný na památku oblíbeného hajného Jana Pasáka.

7. **Opište druhé slovo z kamene.**

Znáte nějakou pohádku o myslivcích? Co třeba o hajném, který jezdil na jelenovi?

Jak se jmenoval jelen, kterého rajtoval? Poradíme, že se tak jmenuje také jeden zákusek. Je vyrobený z odpalovaného těsta, které je naplněné jemným pudinkovým krémem a pravou šlehačkou s karamelem.

Znáte ještě nějakou jinou pohádku o jelenovi? Jak se jmenoval chlapeček unesený jeskyňkami? A co volal na svého paroháče?

Za hory, za doly,

mé zlaté parohy,
kde se pasou!
Smolíčka pacholíčka,
jeskyňky pryč …!

8. **Doplňte slovo.**

Zkusíme zavolat na jelena, aby nás trochu poponesl? Není třeba, už jsme skoro v cíli naší výpravy. (Navíc by nám ochránci zvířat mohli nabančit.)

Máme vyluštěno. Z tajenky na nás kouká krásné ženské jméno. Jeho počeštělá podoba Štěpánka je pro zdejší kraj velmi důležitá. Dokonce se tak jmenuje i jeden park ve městě. Proč? Vysvětlíme.

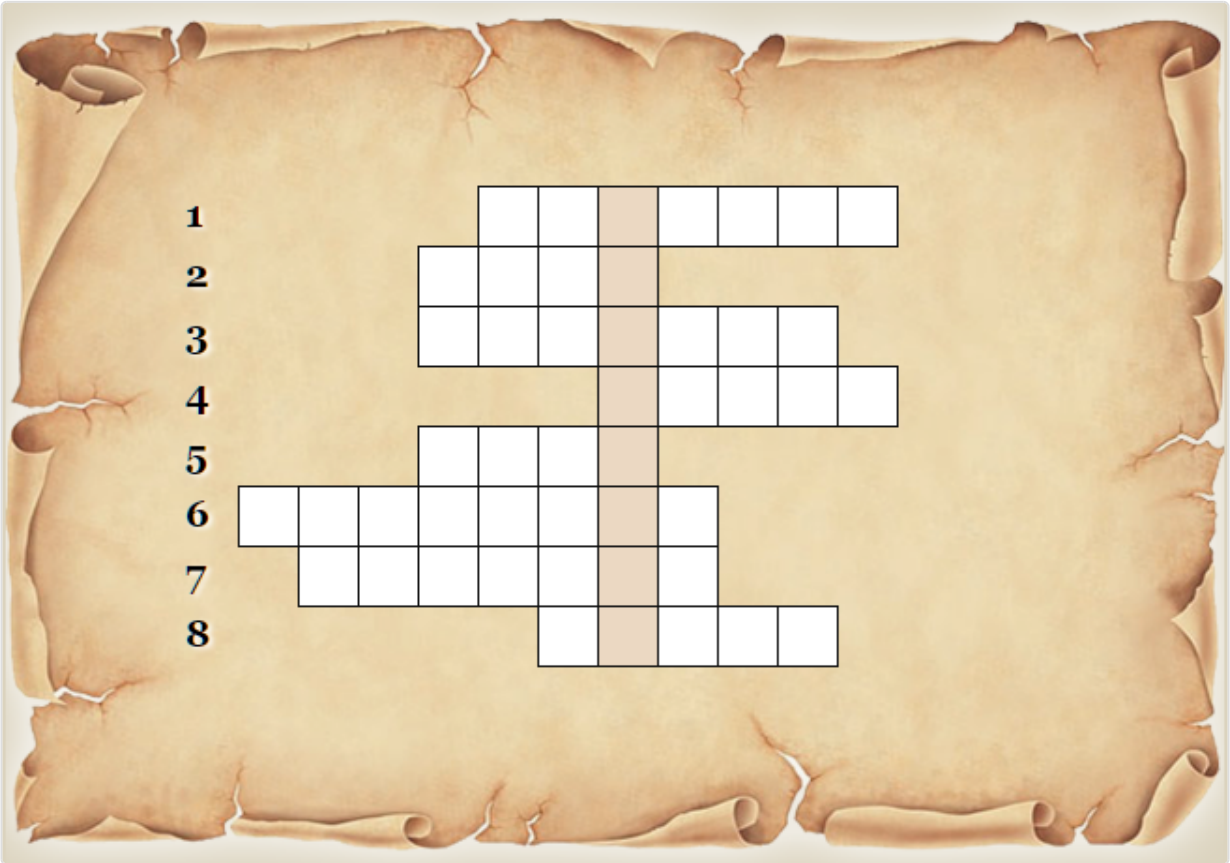
Rudolfovská se rozhledně, na které jsme byli, říkalo na počest korunního prince Rudolfa, syna císaře Františka Josefa I. a jeho choti Sissi. Právě Rudolf měl totiž na rozdíl od většiny Habsburků k Čechám kladný vztah a Prachatice dokonce osobně navštívil. Ve stejném roce, kdy byla věž postavena, slavil Rudolf zásnuby s princeznou Štěpánkou. A už tehdy – byť byl boj o rovnoprávnost žen ještě v plenkách –, bylo jasné, že je třeba vloudit se do přízně i nové budoucí panovnici. Takže se po ní pojmenovalo, co šlo.

Máme hotovo. Procházka i osvěta jsou u konce. Děkujeme vám za účast i Městu Prachatice za poskytnutí výletu všem výletníkům zdarma. Doufáme, že se vám dnešní výlet s tajenkou líbil, přejeme šťastnou cestu domů a těšíme se zase někdy na našich tajenkových trasách na viděnou! :)

V textu výletu jsme mimo jiné použili informace z webových stránek: povesti.knih-pt.cz/povest/, www.toposumavi.cz/posumavi/, www.prachatice.eu. Moc za jejich poskytnutí děkujeme.

Otázky k tajence

1. **Jak se jmenuje vodní nádrž?**
2. **Napište číslici.**
3. **Jak se jmenuje dívka, která jezdila na Juráškovi?**
4. **Jak se jmenoval slavný mravenec?**
5. **Jak se jmenuje pták?**
6. **Opište poslední slovo.**
7. **Opište druhé slovo z kamene.**
8. **Doplňte slovo.**

A co můžete vyhrát?

Tajenku posílejte na e-mail **veldo@veldo.cz**. Můžete ji také poslat ve zprávě na náš Facebook "Velká dobrodružství". Každý měsíc vylosujeme jednoho z výletníků, kterému pošleme našeho **Lumpardíka z podhradí**. Vždy připojte celé jméno, adresu a také kód výletu.

Výlet stažen z www.veldo.cz | © Velká dobrodružství

Vytvořeno: 10.11.2026 22:54